

Toroczkay András

Karácsonyi ének három tárgyról

I.

A szél most
mint az a régi
videoton rádiónk
két csatorna közt
szürkésfekete zaj
az ég meg koromfekete
mint a fák ágai
ablaküveghez érnek
karistolják házunkat
álmaink üvegét a gyász

2.

még nem alszom el
kintről visszhangzik
egy karácsonyi ének
a tévéből
a távirányító gombjainak
szagát szeretem de
kétezeregy
félszentestéjén
a közösen énekelt
csendes éjből
hiányzol
a hangod mint
a kilincshez kötött
szokásosan ferde
karácsonyfánkból
az egyenes
rajta a csillagszórók
és gyertyák fényéből
hiányzik a tekinteted

3.

hajnal
apa szuszogva
lenyomja végre
kegyetlenül csörgő
óráját
habár még nincs fent
egészen
fél hat
kezd a napját
hajtja a pénzünk

Felfedezni a világot

Körbeszaglászni a szobát a tizenegyben
Mindent először látni Budapesten
az állítható dohányzóasztal lábát
a szőnyeg mintáit, szagát, tapintását
a szobanövény ágait tépkedni
a nejonzacszó-hegyet szétszedni
a használt zsebkendőt megenni
a határait makacsul feszegetni
senki nem szereti a sírásomat jaj
nem fogom abbahagyni az ugatást soha
a könyvek lapjait tönkretenni
mindig mindenkinek útban lenni
rámocskolni a pelenka szélére
végighallgatni a sűrű szidásokat
és őszintén nem érteni az egészet
és őszintén nem érteni az egészet
ti akartátok hogy itt legyek köztetek
ti akartátok hogy itt legyek köztetek

Urnák

Elfelejtettem megenni a linzerem.
Nem is linzer volt, mindig keverem
az ischlerrel. Az is jó, és mindkettő kerek.
Az utcán egy piros baseballsapkás,
messziről is koszosnak tetsző férfi zöld kukában
könyékig. 240 literes, zöld. A lakossági
hulladékot szedegeti ki belőle. Szelektál.
Mit keres? Farmerdzsekije van, és imbolyog.
Ahol én vagyok, rálátni több száz lakásra,
az egyikben fiatal pár jött meg futásból.
Filmet fognak nézni, vagy a választási
közvetítést. A laptopjukat a tálalópultra tették.
Amerikai konyha, műanyag nyílászárók.
A lány főzni kezd. Lassan telnek az urnák.

Lánc

Egy lánc azon a napon szakadt el,
mikor a nagy házraüvöltést kihagytad.
Viszont megolajoztad az ajtókat,
hogy végre hangtalan záródjanak.
186 éves szorongást túntettél el ezzel.
Szellemeket és boszorkányokat hívtál
később: égessék retinád, a függönyön túl.
Félnótásokhoz nem volt hangulatod.
Sosem értetted meg őket. És a vámpírok
pár éve idegesítenek. Nem ők tehetnek róla.
Az a nyikorgás te vagy, és ez a csend.
És a lánc is te, mint ahogy a kastélyra
üvöltők arca is mind a tiéd. Ugyanúgy
gazdái a lehetőségeknek, mint az idő urai.

Németh János:

Pihenő nő

